



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **VLTAVA HOLDING, a. s.**, se sídlem U Habrovky 247/11, Praha 4, zast. Mgr. Tomášem Svobodou, advokátem se sídlem Lublaňská 507/8, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2016, čj. 36283-2/2016-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2018, čj. 30 Af 6/2017-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Celní úřad pro Zlínský kraj provedl dne 5. 4. 2016 v provozovně žalobkyně „Lesní hotel“ na adrese Filmová 4346, Zlín, kontrolu zdanění skladovaných a nabízených lihovin. Jelikož žalobkyně při místním šetření neprokázala zdanění vybraných výrobků a nepředložila doklady podle § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (a zároveň se neprokázalo, že jde o výrobky určené pro osobní spotřebu ani oprávněně nabyté bez daně), celní úřad tyto vybrané výrobky (celkem 28 ks otevřených i uzavřených láhví lihovin různých druhů o objemu do 1 l) zajistil podle § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních rozhodnutím ze dne 7. 4. 2016 a uskladnil je u sebe.

[2] Žalobkyně následně předložila celnímu úřadu daňové doklady k některým zajištěným láhvím s lihovinami, v důsledku čehož správce daně rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016 uvolnil ze zajištění celkem 23 kusů láhví a vrátil je žalobkyni. Zbývajících 5 láhví nechal ve smyslu § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních propadnout, neboť shledal, že k nim žalobkyně nepředložila příslušné dodavatelské daňové doklady.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí celního úřadu odvolání, k němuž doložila též prodejku za hotové vztahující se k jedné z pěti propadnutých láhví. Žalovaný vyhodnotil, že přiložená prodejka prokazuje zdanění zajištěné láhve, změnil proto rozhodnutí celního úřadu tak, že uvolnil tuto láhev ze zajištění a vrátil ji žalobkyni. Setrval však na tom, že propadnutí zbývajících čtyř láhví bylo oprávněné.

[4] Žalobkyně se bránila proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně. Tvrdí v ní, že předložila doklady i ke zbývajícím čtyřem zajištěným láhvím, o jejichž propadnutí celní úřad rozhodl, avšak žalovaný tyto doklady přehlédl, případně je zaměnil s jinými doklady. V jednom případě pak žalovaný neupozornil žalobkyni na odlišnou velikost balení, a žalobkyně proto nepředložila správný doklad, ačkoli jím disponovala.

[5] Krajský soud v Brně žalobu zamítl. Skutkovou verzi věci, kterou žalobkyně přednesla v žalobě, shledal krajský soud nepřesvědčivou a účelovou. Přiklonil se k závěrům celního úřadu a žalovaného, že doklady, které žalobkyně předložila, zdanění láhví neprokazují.

[6] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatelky se krajský soud nevypořádal s žalobním tvrzením, že měl celní úřad k dispozici doklady prokazující zdanění zajištěných láhví, avšak tyto doklady s láhvemi neztotožnil. Upozornila, že v hotelu při provozu se běžně vyskytuje několik láhví stejného alkoholu zakoupených v různý den od různých prodejců a po daňovém subjektu nelze spravedlivě požadovat, aby měl u každé láhve příslušný doklad a byl okamžitě schopen prokázat zdanění. Aplikace umožňující ztotožnit konkrétní láhev s konkrétním dokladem je neveřejná a mají ji k dispozici pouze celní úřad a žalovaný; stěžovatelka tedy neměla na rozdíl od nich možnost shodu ověřit. Celnímu úřadu nic nebránilo, aby sám ztotožnil zajištěné láhve a vybral z předložených dokladů ten správný.

[7] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Setrval na svém závěru, že stěžovatelka v řízení před celním úřadem a žalovaným neunesla důkazní břemeno a neprokázala zdanění zajištěných láhví. Žalovaný se zabýval všemi doklady, které mohly prokázat zdanění konkrétních lihovin. Krajský soud podle žalovaného pečlivě vypořádal všechny žalobní námitky.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Celní úřad zajistil láhve, o něž je spor, na základě § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, podle něhož *nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně, správce daně tyto vybrané výrobky zajistí, jestliže jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5*. Jelikož se ani následně neprokázalo, že byly láhve skladovány s potřebným dokladem, nerozhodl celní úřad o uvolnění láhví [§42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních: *správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2*], ale rozhodl o jejich propadnutí [§ 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních: *pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků*

pokračování

nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám].

[10] Spornou otázkou je, zda stěžovatelka předložila celnímu úřadu doklady k propadnutým láhvím, či nikoli.

[11] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť se krajský soud nezabýval námitkou, že celnímu úřadu předložila příslušné doklady prokazující zdanění, avšak celní úřad je přehlédl či ignoroval a vybral si z předložených dokladů ten nesprávný. NSS rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný nepovažuje. Krajský soud se naopak pečlivě vypořádal s žalobní argumentací ke každé ze čtyř zajištěných láhví a vyjádřil se rovněž ke konkrétním dokladům, které stěžovatelka v žalobě zmiňovala (třebaže k některým tak, že vysvětlil, proč k nim celní úřad, žalovaný ani on sám nepřihlédl). Stěžovatelka naproti tomu v kasační stížnosti ani blíže nekonkretizuje, které doklady podle ní krajský soud či celní úřad opominuly.

[12] NSS se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje i věcně a dále bude reagovat na kasační argumentaci pouze ve stručnosti. Krajský soud se vyjádřil zvlášť ke každé z propadnutých láhví a rovněž zvlášť posoudil daňové podklady, které mohly prokázat zdanění konkrétních lihovin. Stěžovatelka však v kasační stížnosti mezi jednotlivými láhvemi a doklady nerozlišuje, NSS tedy kasační námitku vypořádá stejně obecným způsobem, jakým byla vznesena, a zároveň podotýká, že kasační stížnost je pro svou nekonkrétnost na samé hraně projednatelnosti.

[13] Stěžovatelka namítá, že již celnímu úřadu předložila doklady prokazující zdanění zajištěných láhví a bylo na něm, aby je ztotožnil s láhvemi. Z obsahu správních spisů vyplývá, že stěžovatelka předložila jako důkaz o zdanění zajištěných láhví množství dokladů s různými položkami bez dalšího komentáře, v dokladech zvýraznila některé položky žlutou barvou (přitom ne všechny zažlucené položky se vztahovaly k zajištěným láhvím), k některým lihovinám doložila bez vysvětlení vícero dokladů s různými daty prodeje. Krajský soud správně vyhodnotil, že to ke splnění stěžovatelčiny důkazní povinnosti nepostačuje. Není povinností správce daně pokoušet se ztotožňovat listiny, které mu stěžovatelka předložila bez bližšího popisu, s propadlými lihovinami. Celní úřad a žalovaný tak přesto učinili a pokoušeli se ztotožnit zažlucené položky se zajištěnými láhvemi. Následně podrobně zdůvodnili, proč některé zažlucené položky zdanění konkrétních lihovin neprokazují. Tím méně po nich lze požadovat, aby následně v předložených dokladech hledali ještě další neoznačené položky stejného druhu a jiného data prodeje a pokoušeli se je přiřadit k zajištěným láhvím. Stěžovatelka si má řádně plnit svou evidenční povinnost tak, aby byla schopna jednoznačně prokázat zdanění i druhově určených výrobků. Pokud stěžovatelce znesnadňovala přiřazení dokladů k láhvím skutečnost, že celní úřad láhve odvezl a zajistil, mohla jej požádat o součinnost. Stěžovatelka měla v průběhu řízení před celními orgány dostatek času na to, aby jednoznačně identifikovala a předložila odpovídající doklady k zajištěným láhvím. Pokud tak neučinila, nemůže to klást za vinu celním orgánům.

[14] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu